

на въздушнитѣ си крила тагъкъ далеко, задѣ тихия бѣлъ Дунавъ, по грандиозната и величественна Стара Планина и триндафиловата градина — въ Свободна България! Азъ виждахъ, мислено, радостта на народа, виждахъ да се развѣва българското знаме надъ старата българска столица В. Търново, любувахъ се най-насетнѣ на храбрата българска войска, украсена съ знаковетѣ за храбростъ за юначество, показано въ боеветѣ съ противника . . .

На 3 Априлъ — равно въ 7^{3/4} часа сутринята — азъ бѣхъ на опрѣдѣленото отъ Подполковникъ Калитинъ мѣсто — въ казармитѣ на подолския полкъ. Съ влизанието си въ двора на казармата, азъ забѣлѣзахъ въ него извънредно движение: двора бѣше прѣпълненъ съ доброволци — Българи. Но прѣди да продължа, — считамъ за неизлишно да се повърна нѣколко мѣсеца назадъ и кажа нѣколко думи за българскитѣ доброволци:

Въ Сръбско Турската, прѣзъ 1876 година, война въ Сърбия бѣше организиранъ български доброволчески отрядъ, състоящъ се отъ 2 баталиона Българи и 2 баталиона Старо-Сърбиянци и Черногорци, командуванъ отъ руски офицери. Слѣдъ прѣмирието между воюющитѣ, този български отрядъ бѣше отведенъ на зимни квартири въ г. Ягодинъ, перспектива не съвсѣмъ привлекателна, още повече, че братята Сърби не съвсѣмъ братски чувства питаеха къмъ българскитѣ доброволци, които рамо до рамо съ сръбскитѣ войници, като показвахъ на тѣзи послѣднитѣ примѣръ отъ храбростъ и самоотверженностъ, храбро се биха съ общия ни врагъ — Турчинътъ.

Щомъ отряда пристигна въ Ягодинъ, началството обяви на доброволцитѣ, че сж разрѣшени отпуски, а тѣй сжщо — уволнения отъ сръбската служба, и за туй, който отъ доброволцитѣ пожелае да се възползува отъ казаното разрѣшение, трѣбва: офицеритѣ да подадѣтъ рапортъ, а доброволцитѣ устно да заявятъ.

Извѣстието за приготвлението на Россия за война съ Турция привлечаше закалѣнитѣ въ биткитѣ съ Турцитѣ бойци — и за туй една голѣма частъ отъ добро-